

Şehadet ve iman

Bismillahirrahmanirrahim.

Esselatu vesselamu aleyke ya Resulallah. Esselatu vesselamu aleyke ya Habiballah. Esselatu vesselamu aleyke ya Nebiyallah.

Allahümme salli ve sellim ala Seyyidina Adem ve Seyyidina İdris ve Seyyidina Nuh ve Seyyidina Hud ve Seyyidina Salih ve Seyyidina İbrahim ve Seyyidina Lut ve Seyyidina İsmail ve Seyyidina İshak ve Seyyidina Yakub ve Seyyidina Yusuf ve Seyyidina Eyyub ve Seyyidina Şuayb ve Seyyidina Musa ve Seyyidina Harun ve Seyyidina Zülkifl ve Seyyidina Davud ve Seyyidina Süleyman ve Seyyidina İlyas ve Seyyidina Elyesa ve Seyyidina Yunus ve Seyyidina Zekeriya ve Seyyidina Yahya ve Seyyidina İsa (Aleyhimüsselam) ve Seyyidina ve senedina ve Mevlana Muhammed Mustafa (Sallallahu Aleyhi ve Sellem).

(Metin Okuması Başlangıcı)

Ey hakikatin sükununu arayan can! Seni varlığın özüne, kalbin en derin sırrına çağırın iki kutlu kelime: İman ve Şehadet ile selamlıyorum. Bunlar sadece dilden dökülen sözler değil, kainatın gürültüsünde bir gönlün en yüce, en içli fisiltisidir. İman, görünmeyene duyulan sarsılmaz bir aşktır; şahadet ise o aşkı tüm cihana ilan eden yiğit bir duruştur.

İman kelimelerin bittiği yerde başlar. O, aklın köprü kuramadığı alemlere kalbin attığı imza, bir müminin ruhunda uyanan ebedi ışiktır. İman görünmeyene duyulan sonsuz aşktır. Resul-i Ekrem (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e Cibrail (Aleyhisselam)'ın sorduğu meşhur Cibril hadisinde tarif edildiği gibi; imanın altı nurdan direği vardır.

Birincisi: Allah'a İman Varlığın kaynağına teslimiyettir. Ey kalp! O, "*Elif, Lâm, Mîm*" sırrı, her şeyin başlangıcı ve sonudur. Ona iman; tüm benliğine, tüm benliğinle O'nun yaratıcı, rızık veren, adil ve her şeye kadir olduğunu kabul etmektedir ki; sen bir damlayken O seni okyanusun aşkıyla çağırıldı. Bütün rivayetlerin, bütün kissaların anahtarı O'dur. İbrahim (Aleyhisselam)'ın Nemrut'un ateşine atıldığından dahi; "**Hasbunallahu ve ni'mel vekîl**" (*Ali İmran Suresi*, 173. Ayet) "Allah bize yeter, O ne güzel vekildir" deyişindeki teslimiyet, imanın ateş karşısında dahi eğilmeyen o görkemli duruşudur. O an iman, ateşi değil ruhu kurtarandır.

İkincisi: Meleklerle İman Görünmez alemin elçilerine saygıdır. Onlar nurdan yaratılmış, emre amade, yorulmak bilmeyen ruhlardır. Cibrail (Aleyhisselam) vahiy taşıyczısı, Azrail (Aleyhisselam) sırrın perdesi, Mikail (Aleyhisselam) rızık dağıtıçısı, İsrafil (Aleyhisselam) ise kıyametin nefesidir. Onlara iman, bu kainatın sadece maddeden ibaret olmadığını, her an yüce bir düzen içinde işlediğini tasdik etmektedir.

Üçüncüsü: Kitaplara İman İlahi sözün aydınlığına sarılmaktır. İman; gökten inen o ebedi sesin dilden dile aktarılan o mukaddes sözlerin; Tevrat, İncil, Zebur ve sonuncusu Kur'an-ı Kerim'in hakikat olduğuna şahitlidir. Kur'an, kalbi paslanmış bir ruhun aynasıdır. Onu okumak, yaralı bir gönlü iyileştiren şifalı sudur.

Dördüncüsü: Peygamberlere İman Beşeriyete rehberlik eden yıldızlara bağlılıktır. Adem (Aleyhisselam)'dan son peygamber Muhammed Mustafa (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e kadar hepsi Allah'ın sevgisini ve merhametini bize taşıyan güvenilir elçilerdir. Onlar insanlığa doğru yolu gösteren birer kandildir. Onlara iman etmek, onların getirdiği mesajın doğruluğuna ve ahlaki duruşlarına uymayı taahhüt etmektedir. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurmuştur ki: "*Sizden biriniz beni babasından, çocuğundan ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe gerçek anlamda iman etmiş olmaz.*" Bu, imanın duygusal ağırlığını, yani Allah Resulüne duyulan o derin, mecazi olmayan aşkı ifade eder.

Beşincisi: Ahiret Gününe İman Ebedi vuslatın hayalidir. Bu fani dünyanın bitişini, ruhların yeniden dirilişini, mahşeri, hesabı ve sırat köprüsünü kabul etmektir. Ahiret gününe iman, bir müminin yaşamındaki her amelinin bir karşılığı olduğunu bilmek, ona derin bir sorumluluk duygusu yükler. Bu, üzünlü ve etkileyici bir bekleyiştir.

Altıncısı ve Sonucusu: Kadere İman Hayrı ve şerri yaratanın tek olduğuna rızadır. İman; iyi ya da kötü, acı ya da tatlı her şeyin Allah'ın ezeli ilminde ve takdirinde olduğunu bilip kalbi sükunete erdirmektir. Bu; "Bana düşen sabır, sana düşen kaderdir" diyen bir teslimiyettir. O, fırtınanın ortasında dahi gemisini O'na emanet eden bir denizcinin huzurudur.

Ve Şahadet... İmanın dillendirilmiş aksiyonu; dil ile ikrar ve can ile şahitlik. Şehadet, kökeninde şahit olmak, tanıklık etmek anlamını taşır. Kelime-i şahadet dil ile yapılan ilk ve en büyük tanıklık, bir müminin kimlik beyanı, tüm dünya karşısında durduğu yerin ilanıdır.

"*Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve rasûluh*" (Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şahitlik ederim ki Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) O'nun kulu ve elçisidir). Bu iki cümle hayatın tüm gidişatını değiştiren bir anlaşmadır. İlah olarak sadece Allahutaala'yı tanımak, O'nun gönderdiği elçinin izinden yürümektir. Bu şahadet sadece dilde kalırsa kuru bir kelimedir. Ne zaman ki kalpteki iman ile birleşir, o zaman bir güce, bir hayat tarzına dönüşür.

Şehadetin en yüce şekli; can ile şahitlik yani şehitlik makamıdır. Şehadetin en duyusal, en yüce ve en etkileyici şekli bir müminin canını ve kanını Allah yolunda feda ederek yaptığı şahitlidir. Şehit, imanın sarsılmaz olduğunu hayatıla kanıtlayan kişidir. Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "*Şehit ölüm acısını duymaz. O cennetteki yerini görünce dünya ve içindekilerin hiçbir şeyine hasret duymaz. Bu ölümü dahi tatlılaştırın bir müjdedir.*"

Şehidin kanı Kur'an'ın dediği gibi yeryüzüne düşerken misk kokusu yayar. O hesap gününde yetmiş yakınına şefaat etme hakkına sahiptir. Şehit toprağa düşen bir tohumdur, fidanı ise ebedi cennettir. Uhud Savaşı'nda şehit edilen "Seyyidü's Şüheda" (Şehitlerin Efendisi) Hazreti Hamza (Radiyallahu Anh)'ın vakur duruşu, Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in onun başında döktüğü gözyaşları, şahadet makamının ne denli yüce ve acı-tatlı bir makam olduğunu gösterir. Hazreti Hamza sadece bir kahraman değil, imanın canıyla şahididir.

Şehadet sadece harp meydanında ölmek değildir. Zalime karşı hakkı haykırmak, dürüst bir tüccar olmak, ilim yolunda vefat etmek gibi farklı manevi şehitlik mertebeleri de vardır. Her biri kendi alanında imana şahitlik etmenin bir yoludur. İman kalbin tasdiki, şahadet ise dilin ve amelin o tasdiki dışa vurumudur; biri olmadan diğer eksiktir. Kalbinde imanı taşıyan, onu hayatının her anında şahadet ile ilan etmelidir. Namaz bir şehadettir, zekat bir şehadettir, doğru sözlü olmak bir şahadettir. İman bir kuyu ise şahadet o kuyudan içilen sudur. İman bir sıra ise şahadet o sırrın fisıldandığı huzurdur. Sen "La ilahe illallah" dediğin an kalbindeki tüm putları deviren bir isyan, gönlündeki tüm şüpheleri susturan bir ferman okursun. Ne mutlu o cana ki; yaşarken imana şahit, ölürcən şahadete taliptir.

İşte bu bir müminin hayat senaryosudur; iman ile başlayıp şahadet ile taçlanan bir yolculuk. Bu yolda ne zaman tökezlesen imanın altı şartı seni ayakta tutar. Ne zaman korksan şehtilerin destanı sana cesaret verir. İman ve şahadet bize emanettir. Kalbimizdeki tasdik, amellerimizdeki doğruluk ve gerektiğinde canımızla yaptığımız fedakarlık bu ilahi ahde sadakatimizin göstergesidir. De ki: "**Süphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah içindir.**" (En'âm Suresi, 162. Ayet). Bu ayet imanın tüm hayatı kapsadığını, şahadetin ise o hayatı nihai teslimiyetini temsil ettiğini en güçlü şekilde ifade eder. Gönlümüzden eksik olmasın o sarsılmaz iman, dilimizden düşmesin o kutlu şahadet.

Nice sahabeler vardır ki arşî titreten imanıyla Rablerine sorgusuz sualsız teslim olup şahadeti özendiren; dününün, o gününün, yarınının hatta kundaktaki evladının dahi sahibinin Allah Azze ve Celle olduğunu bilip düşünmeden şehadete koşan... Ey cana can katan iman şahadetiyle mühürlenen yiğitler! Siz ki aşkın en çetin sınavından geçtiniz. Siz ki Kelime-i Tevhid'i dilden kalbe, kalpten kana taşıdınız. İmanın altı şartını altı kutlu nişan eylediniz ve o nişanları en yüce mertebeyle, şahadet ile tamamladınız. Siz göklerin imrendiği, varyüzünün özlediği şahitlersiniz.

Selam sana ey Hazreti Hamza! Aslanların aslanı. "Gözümün gördüğü hiçbir şeyden korkmam" diyerek ölümü dahi şevkle karşılayan vefa kılıcı. Sen ki Seyyidü's Şüheda nامyla anıldın. Canınla Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in aşkına en büyük yemini yazdın. Uhud'un erguvan toprağı senin kanıyla bereketlendi. Selam sana, şehadete koşan o sarsılmaz cesaret!

Selam sana ey Hazreti Mus'ab! Mekke'nin kokusu, dün ipeklerle sarınan, bugün kefeni toprağın altında arayan... Zenginliği ve ihtişamı elinin tersiyle iten o asıl ruh. Sen ki sancağı düşürmemek için iki kolunu feda ettin. Sancağı göğsünle sardın, imanı canıyla koruyan oldun. Selam sana, "Dünya fanidir" deyip ahirete yürüyen o teslimiyet!

Selam size ey Yasir, Sümeyye ve Ammar! İlk şahitler ailesi. Ey Sümeyye! İslam'ın ilk kurbanı, cennetin ilk gelini. Gördüğünüz işkenceler imanınızı bükmeye yetmedi. Dilden sadece "Ehad, Ehad" fisiltısı geldi. Siz ki zayıf bedenlerinizle putların gücünü yerle bir ettiniz. Selam size, imanın çelikleştigi o tarifsiz sabır!

Selam sana ey Hazreti Hanzala! Meleklerin yıkayıp uğurladığı... Zifaf gecesinin sabahında cihat çağrısıyla fırlayıp koşan, cünlük abdestini dahi almadan Uhud'a atılan ve Allah yolunda şahit olup meleklerce yılanıp gasledilen o tertemiz genç. Sen ki dünyanın cazibesine arkasını dönen vuslat eri oldun. Selam sana, nefsini unutup Rabbine hızla dönen o saf aşk!

Selam sana ey Hubeyb! İdam sehpası aşkın durağı olan. Ölmeden hemen önce iki rekat namaz kılma izni isteyen, "Keşke Hazreti Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in ayağına bir diken batsa da ben burada olsam" diyen... İdam edilirken dahi Resulullah'a duyduğu sevgiyle koşan. Sen ki şahadetin en soğuk anını dahi bize öğreten oldun. Selam sana, teslimiyetin en ince şekli, o sarsılmaz bağlılık!

Selam sana ey Zübeyr! Havarilerin havarisi. Gözü dönmüş düşmanın ortasında Resul'ü kalkan eden, her cihat meydanında imanı bayrak gibi taşıyan o kahraman. Sen ki canını Resulullah'ın canına siper eden vefa abidesi oldun. Selam sana, dostluğun en yüce rütbesi olan o fedakarlık!

Ey imanın şahadetle süslü sahabe topluluğu! Sizler Kur'an ayetlerinin ete kemiğe bürünmüş haliyiniz. Sizin şahadetiniz ölüm değil, ebediyete geçiş belgesiydi. Sizin kanınız gök kubbede yankılanan Kelime-i Şahadet'in rengiydi. İşte bu yüzden Allah size "ölüler" demeyiniz buyurdu. Sizler dirisiniz, Rabbiniz katında rızıklanansınız. Selam olsun o sarsılmaz imana. Selam olsun o kutlu şahadet şekillerine. Selam olsun teslimiyetin en yüce makamına ulaşan, canını seve seve veren tüm sahabelere.

(Gazze ve Şahadet Bilinci)

Bir de ahir zaman yiğitleri var... Şimdi sizi yalnızca okuyup geleceğiniz bir yazıya değil; acının en keskin, imanın ise en parlak olduğu bir eşeğe; Gazze'nin direnişine davet ediyorum. Orada zaman durdu. Orada duvarlar yıkıldı ama imanlar direndi. Sizden tek isteğim; şu an gözlerinizi kapatın ve o anlara tanıklık edin. Sadece gözlerinizle değil, kalbinizin her zerresiyle o anların içinde yaşayın. Dinleyin, yırtıcı bir ses var. Önce gök yarılıyor, sonra yer titriyor. Toz bulutları gökyüzünün beyaz kefeni gibi şehri sarıyor. Enkazın altında kalan bir el, bir oyuncak, bir Kur'an parçası...

İşte iman tam da o tozun ve gürültünün ortasında yükselen bir fisiltiya dönüşüyor. Bakın işte bir anne! Kucağında yetim kalmış bebeği sararken fisıldıyor: "Allah hasmarladık ey canım, seni daha güzel bir yerde bekleyeceğim." "*Innâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn*" (Şüphesiz biz Allah'tan geldik ve şüphesiz

dönüşümüz O'nadır). Bu sadece bir veda değil, bu imanın en keskin şahadetidir. Kalbin en büyük teslimiyeti, en kıymetli varlığını Rabbinin yoluna sunmasıdır.

Sahabeler ateşin ortasında "Ehad" demişti, Gazze'deki yetimler korkunun tam ortasında el ele tutuşup; "*Hasbunallahu ve ni'mel vekil*" (Allah bize yeter, O ne güzel vekildir) diyor. Onların imanı bombardımanın sarsamadığı minareler gibi ayakta. Onların şahadeti şehri terk etmeyip, çocuklarına kaderin de cennetin de sahibinin O'dur diye öğretmekle gerçekleşiyor.

Tanıklık edin. Yüreğinizin dayanma noktası neresidir sizce? Sadece gözyası mı? Çaresizlik mi? Bir şey yapamadığını, bir nebze faydan dokunmadığını görüp isyana sarılmak mı? O halde geceleri elektriği olmayan o karanlık evlerde, tek ışık kaynağının kalpten gelen "Ya Rab" feryadı olduğunu görün. Soğukta, açılıktı bile dudaklarından dökülen "Hamd" kelimesinin sıcaklığını hissedin. Ve onların her bir nefesinin bu fani dünyaya değil, sonsuzluğa verilmiş bir borç olduğunu; onların ölümü değil vuslatı beklediklerini tefekkür edin.

Şehitlik artık bir kılıç darbesiyle değil, bir sarsıntıının altında duası dudaklarında donarak gerçekleşiyor. Bu yeni şahadet, en masum, en savunmasız haliyle geliyor. Ey kalbimiz! Sen ki evinde, sıcak yatağında uyuyorsun; şahadet sana bir çağrıdır. Gazze'de yeryüzünün göklere yükselen o tertemiz ruhlarına şahit ol. Onların imanı bizim kalbimize düşen bir alevdir. Onlar dünyada her şeylerini kaybettiler ama karşılığında sonsuzluğu kazandılar.

Rabbimiz buyurdu: "*Allah yolunda öldürüler için 'ölüler' demeyin. Hayır, onlar diridirler, fakat siz bilemezsiniz.*" (Bakara Suresi, 154. Ayet). Gazze'deki her şahit bu ayetin canlı kanıtıdır. Onlar fani dünyaya sırtını dönüp ölümsüzlüğü kucaklayan yiğitlerdir. İşte bu imanın ve şahadetin en can yakan, en derinden etkileyen ve en yüce buluşma anıdır. Onlar bizim için imanımızın ne kadar sarsılmaz olması gerektiğini gösteren yaşayan destanlardır. Şimdi o anın sükünetini içinizে çekelim ve Gazze'nin kani kalbimizdeki imanı güçlendiriyor mu? Bunun cevabını arayalım.

(Sohbetin Yorumu ve Kapanış – Seyyidimizden)

Allah mübarek etsin, Allah hayir etsin, Allah hasenat etsin.

İman... İmandan sonra insana mümin diyorlar. Bir insan derse: "*Eşhedü en la ilahé illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve rasûluh*", o kişi Müslüman olur. Der ki: "Ya Rabbi, sen Allah'sın, ben seni Allah olarak bildim ve bu sorumluluğun altına girdim. Ya Muhammed, ben seni Allah'ın kulu olarak kabul ettim ve seni Allahu Teala'nın elçisi olarak kabul ettim ve senin getirdiğin her şeyin sorumluluğu altına girdim."

Bunu dille söylerse Müslüman olur. Kalbine indirirse imanın kapısını açar. Dille söyle kalbine indirmezse iman ona nasip olmaz. İman nasip olmadığı zaman münafık olur, kafir olur, müflis olur; her türlü hastalık onda olur. O yüzden kalp, Allahu Teala katında çok değerlidir. Daim temizlenmesi gereklidir. Daim Allahu Teala ile meşgul olması gereklidir. Bir insanda kalp varsa şükretmesi lazımdır. Ama kalp dediğimiz; din-i İslâm'ın kabul ettiği, Allahu Teala'nın ihsanına gark olan, Allahu Teala'yı bilen, tanıyan ve O'ndan başka hiçbir şeyi içine almayan kalptir.

Bir insan der: "*Eşhedü en la ilahé illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve rasûluh*" ve bunu kalbe indirirse onda "iman" denen bir şey ortaya çıkar. İman, Allah Azze ve Celle'den dünyaya inen öyle kuvvetli ve öyle kudretli bir nudur ki, o nur ancak müminde hasıl olur. Mümin olmadan iman olmaz. İman olmadan da insan Müslüman olmaz. Müslüman olmadan da Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i kimse bilemez.

Allahu Teala bizi inşallah müminlerden saysın, mümin olarak kabul etsin ve müminlere ihsan ettiği şeylerden bize de ihsanlarda bulunsun. Bir insan derse "*Eşhedü en la ilahé illallah vahdehu la şerike*

le h ve eş h e d ü enne Muhammeden abduh u ve ras u luh"; Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in cübbesi altındadır. Ama ihanet etmemek şartıyla, Allah Resülü'ne sırt dönmemek şartıyla ve Allahu Teala'nın ihsan ettikleri ihsanlara şükretmesi kaydıyla.

İman lazımdır. İman, Allah Azze ve Celle'nin varlığını, birliğini kesinlikle kabul edecksin. İman her yerde, her zaman, her an Allahu Teala ile meşgul olmak, Allahu Teala'yı bilmek, Allahu Teala'nın muhakkak seni gördüğüne iman etmektir. Sen görmesen bile O'nun seni gördüğünü kesinlikle kabul etmen lazımdır. Çünkü senin görme eğilimin ancak Allahu Teala'yı hissetmek, Allahu Teala'nın yarattığı şeylerde Allahu Teala'nın sanatını bulmaktan mükellefsin sen. Sen Allahu Teala'yı göremezsin ama Allahu Teala seni görür. Sen Allahu Teala'yı ancak yarattığı şeylerde bulabilirsin ve bulmana ancak Şükru getirirsın.

Allahu Teala'yı kesinlikle kabul edecksin. Diyeceksin: "Ya Rabbel Alemin, sen Allah'sın ben senin kulunum ve ben haddimi aşmam. Kulluk kapından ayrılmam, ben sana sadık olacağım. Seni zikredeceğim, sana karşı herhangi bir kusur işlersem kusurumdan hemen tövbe edeceğim, ben senin mülkünden çıkmayacağım." Bir insan Allahu Teala'yı biliyorsa bu şartları sağlaması lazımdır. Nereye gidersen git Rabbinden başka hiçbir şeyin yoktur senin. Allah ancak kalplere baktığı için ve kalplere göre Allahu Teala hükmü verdiği için kalbimizi her an temiz tutmamız lazımdır.

Kalbi temiz tutmak için "*Estağfirullah*" diyeceğiz. Bir kötülük yapmışsa arkasından hemen iyilik yapacağız. Eğer kırmışsa bir müminin kalbini, Allah için onunla helalleşeceğiz. Eğer kırma işi elle yapılmışsa kısasla... Diyeceğiz: "Ey kardeşim ben sana haksızlık ettim. Estağfirullah diyorum, tövbe ettim Allahu Teala'ya. Seninle de hakkımı gidermek istiyorum. Ben sana ne kadar zulmettiysem zulmün karşılığını eksiltmeden al" dersin. O kişi affederse tamam. Çünkü bu Allah'ın hakkı ve kulun hakkıdır. Allah'ın hakkını tövbeyeyle ödersin, iyilik yaparak ödersin ama kulun hakkı da ona ne kadar zarar vermişsen o zararı tazmin edersin.

Rabbil Alemin elhamdülillah dedi ki: "Meleklerde iman edin." Etmek lazımdır. Meleklerde iman etmezsen peygambere iman etmezsin. Çünkü melekler Allahu Teala'dan peygamberlere hikmet getiren, Allahu Teala'nın emirlerini ve yasaklarını getirenlerdir. Meleklerde iman edersen mümin olursun. Meleklerde iman etmezsen dinini ifsat edersin, ruhunu zarara uğratırsın, hikmetten geri kalırsın ve meleklerin duasından mahrum olursun. Allahu Teala'nın her iş üzerine yarattığı, nurdan ihsan ettiği melekleri vardır. Meleklerin en kudretlisi Peygambere (gelen) Cebraîl (Aleyhisselam)'dır. Meleklerde sadıklık makamında yani Allah Azze ve Celle'ye en çok sadık olan ve Ebubekir Sıddık'ın sıddıklılığı öğrendiği Azrail (Aleyhisselam)'dır. Mikail (Aleyhisselam); Allahu Teala onu yeryüzünün ve gökyüzünün seyriyle, yeryüzünün ve gökyüzünün dengeli olması hususunda ona ihsanlarda, ikramlarda ve ilimde bulunmuştur. Allah, İsrafil diye bir melek yaratmıştır; alemi "Hayyum" ile besleyen, Hayyum ile nurlandıran ve en sonunda bitirip tekrar Allahu Teala'nın varlığına şahit olan İsrafil vardır. Allah Azze ve Celle'nin her tabiatın şekline göre yarattığı melekleri; zikreden melekleri, salavat eden melekleri, insanlığa iyilik dileyen melekleri, alemin nizamını ve kontrolünü sağlayan melekleri vardır. Mümine düşen meleklerle saygı göstermek, onlara sevdığını beyan etmek ve meleklerle salavat getirmek müminlerde vardır. Mesela insan der: "*Allahümme salli ala Seyyidina Muhammed ve ala ali Seyyidina Muhammed ve cemi'il melaike*" diye salavat getirebilir. Bu salavat insanı hoşnut eder, güzel eyler.

Allahu Teala bunlara inanmamızı istiyor. İstiyor ki Allahu Teala'yı daha iyi tanıyalım ve Allahu Teala'nın ihsanından istifade edelim ve meleklerin şefaatine mazhar olalım diye Allahu Teala meleklerle bir bağ kurmamızı istemiş. Biz de bu bağı Kur'an-ı Kerim'i okuyarak, temiz olarak, temiz kalarak ve onlara zikirle, onlarla aynı boyuta çıkarak temin etmeye çalışıyoruz. Melekler Allahu Teala'nın nuranı, günahsız varlıklarıdır ve sadece Allahu Teala'yı tesbihle meşguldürler.

Sonra Rabbil Alemin bize Kitaplara iman edin dedi. Çünkü kitaplar Allah Azze ve Celle'nin biz kulların anlayacağı şekilde yaşamımızı ikame ettireceğimiz, Allahu Teala'yı eksiksiz tanımadık, Allahu Teala'nın icra ettiği olayların nasıl olduğunu anlamadık ve birlik ve dirlik içinde yaşamadık ve iyi olmamız için güzel rehberdirler. Ve bunu Allahu Teala melekleri aracılığıyla peygamberlere ulaştırmıştır, peygamberler de bize onları en güzel şekilde yaşamış ve yaşamışlardır.

Sonra Allahu Teala diyor: "Benim peygamberlerime iman edin." Tabii peygamberlere iman etmek lazımdır. Çünkü onlar Allah Azze ve Celle'yi en iyi tanıyan, Allahu Teala'ya çokça şükreden, Allahu Teala'yı çokça zikredenlerdirler. Bir insan peygamberini tanımadısa ve diğer peygamberleri sevmesle o insan küçük bir tohumdur ama imkanı yoktur, yeşermeyecektir. O yüzden insan peygamberlere iman ettiği zaman peygamberlerin varisi olur. Peygamberlerin varisi olduğu zaman bütün peygamberlerdeki ne ihsan varsa o ihsanın taliplisi olur. O yüzden biz Adem babamızdan Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e kadar gelen bütün peygamberleri çok seviyoruz, çok sayıyoruz, onlara saygı gösteriyoruz ve onlara salavat getiriyoruz. Gerçekten onları çok seviyoruz. Peygamber sevmek imandandır. Cebrail'i sevmek imandandır. Kim Cebrail (Aleyhisselam)'a düşmandır, Allahu Teala'ya düşmandır.

Allah Azze ve Celle'nin kaderine ve kazaya iman ederiz. Kader; Allahu Teala'nın "Alîm" esmasıyla kaleme emrettiği, evvelde ve ahirde olacak olan her şeyi yazdığı ve hepsi Allahu Teala'nın hükmü altındadır. Kaderi biz kullar bilmez ama kaderdeki hayatı iyi niyetlerimizle, duamızla, birbirimizle olan davranışlarımızla celbeder ve hayatı ziyadeleştiririz. Kader Allah'a aittir. İnsanın başına gelecek olan her şey takdir edilmişdir ama biz bilmeyiz. Ama Allah Azze ve Celle günde 360 defa kalbimize nazar eyler. Kalbimizdeki iyilikler, kalbimizdeki güzellikler, kalbimizdeki lütuf ve ihsanlar sebebiyle Allahu Teala kaderimizdeki hayırları daha da açığa çıkartır. Bu kalbimizdeki iyilikler de kazaları, Allahu Teala kaderimizde en aza indirir. İnsanın kaderinde kaza da olacaktır. İnsanın kaderi; iyilikler, kötülükler, gülme, gözyaşı, doğma, ölmeye... Yani Allah Azze ve Celle'nin tabiatta yaptığı her şeyi insan kendi yaştısında muhakkak görür.

Kader, Allah Azze ve Celle'nin kendisinin bulunması için yarattığı ve kaleme emrettiğidir. Yani bir insan dünyaya geldi, kaderle tanıştı; muhakkak Allahu Teala'yı bulmak vardır orada. O yüzden insanın kaderinde ölüm olur, yaşam olur, sevinç olur; hepsi Allahu Teala'nın hikmetiyle kaleme yazılmış ve Allahu Teala her bir insanın kaderindeki olağanüstü düşüşler, olağanüstü yükselişler, olağanüstü kazalar... Ne varsa böyle bir anda hayatında değişime sebebiyet veren şeylerin içinde Allahu Teala vardır. O zaman insan, akıllı insan ne yapar? Kaderinde olağanüstü bir değişim meydana geldiği an o ana gider, o anın hikmetini Allahu Teala'dan münacaat eder, Allahu Teala'dan rica eder. Der ki: "Ya Rabbel Alemin, senin bilginle, ilminle benim başıma bu hal gelmiştir. Ben bu halin hikmetini, hayrını senden talep ediyorum. Ben aciz bir kulum ama Arş'ın ve Arz'ın sahibi olan Allah'sın. Ne olur Ya Rabbel Alemin, bu anda senin adına bulmam ne gerekiyorsa bana buldur. Ben senden af diliyorum, mağfiret diliyorum. Allah'ım ne olur hikmetini überimde tamam eyle, beni tam eyle."

İnsanın başına ani bir şey geldiği zaman, bu kaderde ona ihsan olacak bir hayrin kapısının aralandığı demektir. Aralanma biliyorsunuz; yani bir kapıyı açmak, itmek zor bir şemdir. Hele Allahu Teala'nın kader kapıları çok büyütürler ve çok genişler. Onlar aralandığı zaman muhakkak onda hikmet vardır. O yüzden kaderde başınıza bir hal, bir ahval geliyorsa muhakkak Allah adına o kaderin o bölümne yazılmış bir hayır vardır, hikmet vardır, ihsan vardır, lütuf vardır. Onu arayıp bulmak, ondan sonraki yaştınızda sizi Allahu Teala'ya daha çok yaklaştıracak, Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'le diz dize yapacak haller için bir sebeptir. Onları iyi bilin, iyi kollayın, iyi kelam edin Allahu Teala'ya. O zaman inşallah kaderdeki kaza, kazadaki hikmet muhakkak size rücu eder ve sizler gerçekten Rabbime çok yakın olursunuz.

Hayrihi ve şerrihi minallah teala. E tabii hayır da şer de Allah yaratmış bunları. İnsan hayatı ziyadeleştirir. Şer başına geldiği zaman şerri hayatı çevirecek sebepler bulur insan kendisine. Çünkü

hayrihi ve şerrihi minallahı teala'dır. Bütün her şeyde Allah vardır. Bütün her olayda Allahu Teala'nın izniyle işlenmiştir ve Allahu Teala'nın dilemesiyle her şey gerçekleşmiştir. Biz kullara düşen şey; bu işlenmiş ve dilenmiş halde hikmet bulmak, hakikat bulmak; şer ise bu şerden alındığımız nasip kadar onu hayırla teşvik etmektir. Bir insanın başına bir şer gelir; kolu kopar, bacağı kopar, bir kaza geçirir, bir şey olur; bu şerdir.

Bunu hayra insan nasıl çevirir? Der ki: "Ya Rabbel Alemin, sen bana sabrı kapısını açın. Allah'ım ben şükryn kapısına talibim. Allah'ım senin izninle başıma bir kaza geldi, senin nuruna bir uvzumu kaybettim. Ya Rabbel Alemin, bu uvzumun kefareti ve bedeli olarak beni sana yakın eyle, yakın olacak dostlarla beni dost eyle, iyiliğimi ziyadeleştir ve bu kefilliğimi ya da bu uvzumun kefilliğini kabul et. Çünkü o ancak sana aittir." İnsan şerde hayatı böyle bulur.

Ölüm hak, yaşam hak, kabirde hak, kabirden dirilmek hak, kevser hak, sırat hak, cennet hak... Ama en büyük hak Allah'tır. Bütün sebeplerden sıyrılp insan Allah Azze ve Celle'ye yakın olması lazımdır. İnsan Rabbil Alemin'e yakın olduğu zaman ondan sonraki sebepler Allahu Teala'yı hatırlattığı müddetçe haktırlar. Allahu Teala'yı hatırlatmayan her sebep size yük ve hesaptır.

Allahu Teala'yı sevin. Eşinizi sevin; eşinizde Allahu Teala'nın rahmetini bulun, siz haksınız. Çocuğunuza Allahu Teala'yı sevin; Allahu Teala'yı sevdığınız için çocuğunuza sevin. Çocukta şefkatı bulursanız Allah'tandır, vallahi yakınsınız. Bir toprak ektiniz, yeşerdi. Allahu Teala'yı sevin; bu yeşermenin sevincini şükre dönüştürün, siz Allah'a yakınsınız.

Bu şekilde inşallah bir yaştı süerseniz Allah size izzet verir, şan verir, onur verir, hikmetine erişirir.

Allah imanınızı ziyadeletirsın. Size hayır ve hasenatler versin inşallah. Allah sizden ganimetçe razi olsun.